JACOBSSONS
Rikspatent
GIVER DET MESTA BRÖDET
AV DET MINSTA MJÖLET
HALMSTAD

KVINNORNAS TIDNING

Blusen
skall, för att kunna tvättas om och om igen och ändock se fräsch ut, tvättas med
Gummans
FLINGOR
Fabrikanter A.-B. ENEROTH & Co., Göteborg.
(Även tillv. av Gummans Tvättpulver och Gummans Kraftskurpulver.)

N:o 25. 5:te årg. 21 Juni 1925.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
» sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Magasinsgatan 12, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6:—. 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2:—.
Lösnummer 15 öre.
Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1925.

INNEHÅLL.

Utlandskrönika i sammandrag
Det hemliga skälet. Av Esther Wallberg.
»Strindbergs första hustru.» En försvarsskrift. Av S—e L—w.
Jäktet till döds.
Oviljan. Av Otto Wallon.
Knappnålsstinget. Av Ulla Reimer.
Midsommar. Av Zita.
Nunnan. Roman av Matilde Serao.

—:—

Utlandskrönika i sammandrag.

Ingångna meddelanden bestyrka att den s. k. säkerhetsfrågan långt ifrån är i hamn. Vad Frankrike och England enats om är de generella principerna för säkerhetspakten och kanske inte ens så mycket.

Man synes på båda dessa håll liksom i Tyskland vara angelägen att sondera folkstämningen, innan man på allvar ger sig ut i några äventyrligheter. Frankrikes önskningar anses synnerligen väl tillgodosedda och folkets gillande därför säkerställt. Men så är alldeles icke *förhållandet* i England. Man märker här en stigande motvilja mot att riket ställer sig som garant för freden i Europa och "gör polistjänst" vid de hotade gränserna på fastlandet. Regeringen har icke ens sitt eget parti, högern, enigt med sig. Liberaler och socialdemokrater intaga en klar oppositionsställning och den stora massan av medborgare, särskilt medborgarinnorna, fasa för tanken att deras söner skola kunna sändas ut att dö i ett krig som icke är Englands *eget*. Kanadas beslut att icke biträda det påtänkta säkerhetsavtalet, ett exempel som antagligen kommer att följas av övriga dominions, har ytterligare öppnat den engelska allmänhetens ögon för sakens allvar.

Tyskland har nu mottagit Frankrikes not i säkerhetsfrågan och dess ledande principer äro kända. Versaillesfredsfördragets bestämmelser gå här igen på alla punkter, och det är tydligt att icke en enda fördel genom pakten står att vinna för Tyskland. Gränserna, sådana de nu äro, skola upprätthållas liksom även, under föreskriven tid, ockupationen av Rhenlandet.

Belgien har i säkerhetsfrågan anslutit sig till Frankrike. Förenta staterna ha på icke-officiell väg låtit förstå, att de önska stå utanför ett blivande avtal.

Tyskland har ännu icke tagit ställning vara sig till säkerhets- eller avrustningsnoten.

Meddelandena från Kina ha under de senaste dagarne varit sparsamma och synnerligen variabla. Ena dagen ljusnar situationen för att den nästa åter mörkna. Den engelska pressen tar saken allvarligt. Man har sedan länge haft känning av att något är i görningen icke blott i Kina utan i hela Östern.

Den färgade världen håller på att vakna och vänder ett ännu yrvaket men hotfullt ansikte mot de vita, som genom sin själviska politik ådragit sig dess hat.

Vad som är den stora faran med Kina just nu är emellertid icke själva oroligheterna utan det väldiga rikets maktlöshet och den utomordentliga frestelse de närmast intresserade stormakterna England, Amerika och Japan, med anledning därav känna sig utsatta för. Vilket utomordentligt tillfälle att med oroligheterna som god förevändning utvidga sina respektive maktsfärer i Kina! Man känner på de berörda hållen en intensiv misstro mot varandra på denna punkt.

Franske statsministern Painlevé som nyss flög till Marocko har, flygvägen, återvänt till Paris. Han rapporterar att ställningen i Marocko är på det hela taget tillfredsställande men att fälttåget kommer att draga ut på tiden. Ett föga hugnesamt budskap för franska folket, som är trött på krig och vet hur *dyrt* det är.

Finansministern Caillaux har haft allvarliga saker att säga om Frankrikes finanser. Statsbankrutt om icke folket, både de rika och de breda lagren visa offervillighet! Socialdemokraterna vilja genom kapitalkonfiskering lägga hela bördan på de rika men Caillaux vägrar. Undandraga socialisterna regeringen sitt stöd faller den.

—::—

En själ som upp mot höjden ser,
Är lik en mild och solljus vår
I glans så ljuv och ren.
En själ med blick mot djupet ner,
Är lik en natt då åskan går
Med hemska blixtars sken.

G. H. Melin.

*

Umgås du med de goda så varda dina föredömen utan nytta; frukta ej att leva bland de onda, som du kanske kunde förmå till det goda.

Vedas.

—:—

Det hemliga skälet.

Av *ESTHER WALLBERG.*

Det är en stor butik som sträcker sig djupt in i byggnaden.

Framme vid de väldiga skylfönstren är det trots gardindraperierna ljust från den soliga dagern utanför, och även långt därinne sjunker ett om än dämpat ljus ner genom taket, som på detta ställe är av glas.

Men mellan båda dessa ljusa bälten råder en grå trist halvdager och just här är kassan anbringad.

Det sitter en ung flicka med mörkt burrigt hår i den lilla avskrankningen. Hon räknar sedlar. En, två, tre, fyra — — — — den tionde viker hon omkring de nio och lägger den lilla bunten till en liten hög likadana sedelbuntar. Över hennes huvud brinner den elektriska lampan. Hon tänder den på morgonen, när hon kommer, och släcker den när hon går på kvällen.

Här på samma fläck, på samma stol, vid samma lilla pulpet skall hon sitta och handskas med andras pängar, tills lampan lyser över ett huvud, åldrat, tunnhårigt och grått.

Eller, om hon gifter sig om trefem-åtta år, skola tio andra unga flickor stå redo att med glädje intaga hennes plats här i mörkret, där ej sol och icke heller måne skiner.

För mindre än en timme sedan gick den, som nu för ett ögonblick stannat i undran inför den unga flickan och hennes öde, förbi en liten bondgård, ägd av en kvinna.

Ett litet dockhus, gulmålat med vita knutar och morgonvinden spelande in genom de öppna fönstren. Och runt omkring en gammaldags trädgård med aplar och plommonträd och allehanda blomster, aklejor och liljor, löjtnantshjärtan, stormhattar och lupiner. En gångstig leder till jasminbersån och en annan till hallonlandet som står i blom. På andra sidan stengärdesgården de välskötta åkrarne, de båda korna på bete och vid ladugården bandhunden som hälsar sin matmor med ett morgonmuntert skall.

Hon är redan en gammal kvinna men rak i ryggen, pänstig i gången och, ack, så glad i ögonen!

Hon har inga ekonomiska bekymmer, hon tycker om sitt fria rörliga arbete, hon älskar sitt anspråkslösa lilla ställe, hon är en lycklig människa. Allt detta står skrivet i hennes ansikte lika tydligt som vore det präntat i bok.

Tusen unga kvinnor kunde som hon äga och sköta en liten vacker gård, tusen kunde vara trägårdsmästare, tusen handtverkare eller något annat lika rörligt, lika omväxlande, fritt och roligt.

Det finns i själva verket obegränsad tillgång på arbete, och ändå klagar man i alla länder över de dåliga försörjningsmöjligheterna för unga bildade flickor och rådgör man om hur förhållandena skola kunna förbättras.

Medan vi stå där rådvilla och smått lamenterande veta vi nog alla *varför* det är som det är och varför det är så *ohjälpligt* som det är.
ligt som det är.

Men denna hemliga orsak dryfta vi icke. Och dock är den på intet sätt farlig. Något naturligare kan icke tänkas.

När unga flickor utstaka sin levnadsbana, sådan de önska sig den, och när mödrarne fundera över samma sak, framstår alltid äktenskapet, icke som en visshet men som en möjlighet, en rätt stor sannolikhet. Omkring sextio procent av alla unga flickor *bli* dock gifta!

En yngling vet att han måste lita på sig själv, och sunda förståndet säger honom, att han bör välja en bana, där han kan trivas, där han passar, där det finnes armbågsrum och utkomstmöjligheter. Han vet också, att framgången beror uteslutande av hans egna ansträngningar och att han kan börja hur långt ner som helst på arbetsskalan, som springpojke, som arbetare, som chaufför, men ändå, om han eljes duger, ha utsikt att till sist nå toppen, bli grosshandlare, fabrikör, bolagsdirektör.

Men för en ung flicka synes en underbar genväg i livet öppna sig. Giftermålet lovar henne utom personlig lycka också en möjlighet till snabb, lättvunnen och understundom svindlande framgång, till vilken intet om än så trälande arbete skulle kunna bana henne vägen.

Må det vara henne förlåtet, att hon inrättar sig efter denna möjlighet, att hon vid valet av levnadsyrke väljer ett, där hon kan vänta att komma i beröring med de män framtiden tillhör, de unga tjänstemännen, de unga affärsmännen, överklassmännen överhuvud taget.

De självförsörjande kvinnor, som tidigare rörde sig på dessa högre arbetsområden, voro nästan uteslutande de välsituerade hemmens döttrar, vilka kvalificerat sig härför genom flickskoleexamen.

Nu sedan arbetarevärlden i stor utsträckning också har tillfälle att ge sina flickor en god skoluppfostran, söka sig massor av dessa ungdomar in på de högre arbetsområdena.

Det är icke utkomstmöjligheterna allenast som härigenom försämrats för borgare- och tjänstemannadöttrarne utan även utsikterna till giftermål.

En bildad man eller man i god ställning gifte sig förr i världen sällan med en arbetaredotter. Hennes brist på uppfostran och ståndsskillnaden, som då var så mycket större än nu, förbjöd det. Men sedan arbetaredöttrarne genom inhämtade goda skolkunskaper höjt sig över sin egen klass och kommit in på mera ansedda arbetsområden, är det mycket vanligt, att de bliva gifta med män som tillhöra de högre samhällsgrupperna.

Funnes en statistik häröver skulle den otvivelaktigt visa en större äktenskapsfrekvens bland kvinnorna som tillhöra eller strävat sig upp ur arbetarvärlden än bland den egentliga överklassens kvinnor. Genom att så många unga flickor via uppfostran och yrkesval lämna arbetarvärlden, förbättras giftermålsutsikterna för deras kvarstannande medsystrar under det att deras invandring i den bildade klassen gör att kvinnorna där bliva ännu övertaligare än vad de i sig själva äro.

Det är mot bakgrunden av allt detta man måste se de unga flickornas självförsörjningsproblem.

Alla försök från ledande kvinnohåll att taga om hand den tillströmmande kvinnliga arbetskraften, att fördela den på de olika yrkena, så att tillgången kommer att svara mot efterfrågan, alla dessa försök skola antagligen stranda på de här ovan antydda undervattensskären.

Den kvinnliga arbetskraften lyder icke alldeles samma lagar som den manliga. Utkomstmöjligheter, löner, arbetsförhållanden spela icke alltid samma avgörande roll på det ena hållet som på det andra.

Så många av arbetaredöttrarne, som kunna det, skola försöka att komma in i de yrken som ligga *över* dem, vilka falla inom kroppsarbetets ram. Flickan med det mörklockiga huvudet föredrar tusenfalt sin enformiga ledsamma och säkerligen svagt avlönade plats vid butikskassan framför en god anställning på det husliga området eller i handtverk.

Döttrarne från bildade hem skola icke häller för den lättare utkomstens skull vilja taga ett som "enklare" betraktat arbete. Det är icke arbetets art som avskräcker, men att taga några steg nedåt i arbetslivet, att bli bonde, trädgårdsmästare, handtverksgesäll eller dylikt är att försätta sig i en annan och lägre miljö än den egna ursprungliga, att avskära sig från den högre manliga värld, inom vilken en bekantskap skulle kunna leda till ett önskat giftermål.

—::—

"Strindbergs första hustru."

En försvarsskrift.

När "En dåres försvarstal" år 1915 utkom i Sverige efter att under 22 långa år i tysk och fransk dräkt ha cirkulerat omkring bland den mer litteraturintresserade allmänheten som ett upprörande aktstycke om Strindbergs olyckliga äktenskap med den första hustrun, friherrinnan Siri Wrangel, född von Essen, mottogs den med märkbar reservation. Man hade allmänt en pinsam känsla av att bli delaktig av hemligheter, som man icke hade med att göra och införd på fridlysta områden, vilkas gränser bättre mans barn, åtminstone i det levande livet, icke gärna överskrida. Vad Strindberg i denna litterärt märkliga, men moraliskt motbjudande bok ville säga världen var ungefär att han råkat i en kvinnas nät, vilken syntes honom god, men som var ond, som han drömde ren, men som var smutsig, som han ansåg värdig, men som visade sig ovärdig. Och han lyckades fullkomligt i sitt uppsåt att få den alltid okritiska världen att se med hans ögon på den frånskilda hustrun. Även de, som räknade med den Strindbergska Saulsandan, stannade vid övertygelsen att det ovillkorligen måste vara något på sned med en kvinna, som föranlett en så grav anklagelseskrift. Hon var den skyldiga — Strindberg den bedragne, det desillusionerade offret för en listig intrig, den dödligt sårade idealisten, den djupt lidande martyren. Övertygelsen hade så mycket lättare att slå rot som den anklagade själv iakttog en fullständig och gåtfull tystnad. Hur invektiven än rägnade förmåddes hon aldrig uppträda till sitt eget försvar.

Men det fanns en tredje part i detta mål, som ingen vid denna tidpunkt räknade med, nämligen barnen. Hur långsamt Guds kvarnar än mala ibland, randas alltid den dag då en oskyldig får upprättelse. Denna dag ingick för Siri Strindberg, när Karin Strindberg-Smirnoffs bok: *Strindbergs första hustru* låg tillgänglig på bokhandelsdisken.

Boken kommer som en upprättelse för en som redan 13 år legat i graven — försent alltså för att få någon personlig betydelse för den, som den närmast berör. Men för den stora allmänheten, de tusen sinom tusen Strindbergsläsarna i alla länder, som påverkade av En dåres försvarstal dömt och dömt *orättvist* mellan två parter, kommer den som en ny och oväntad inlaga, vilken på alla punkter skall revidera deras tänkesätt.

Det är Strindbergs äldsta dotter med Siri von Essen, som här tar till orda för att rentvå moderns minne från faderns anklagelser. Den bild hon framställer av en nobel, rätttänkande, men alltför hjärtegod och nästan till självförnekelsens gräns uppoffrande kvinna sammanfaller förunderligt väl med den rörande ljusa o. barnsligt förskrämda gestalt man anar bakom den av misstrons och skuldens dystra patina överdragna vrångbild, Strindbergs mörka och tvivelsjuka ande framsvurit i En dåres försvarstal.

Siri von Essens underlägsenhet i den äktenskapliga tvekampen bestod sannolikt i att hon var *för* eftergiven — *för* god. Ett bråkigt och oefterrättligt nervsystem som Strindbergs skulle säkerligen ha farit bättre av en liten knuten näve i bordet då och då. Hustruns undfallenhet och förmåga att smälta oförrätter uppeggade honom endast till nya brutaliteter och oförrätter. Han, som själv exploderade vid minsta tryck, ovänlighet eller kritik utifrån, måste haft svårt att fatta dessa självförnekelsens offer på husfridens altare.

Det finns troligen icke så få kvinnor i världen, som drömt om att de bättre, än de tre, som försökt och misslyckats, skulle kunnat lösa problemet att vara Strindbergs hustru. Karin Smirnoffs bok bör grundligt rubba deras självtillit. Att lev- vid kanten av ett åskmoln har sina sidor. Även om det solsken, som nu och då bryter fram, är varmare och intensivare än något annat, kvarstår dock alltid hotet om blixt och urladdning. Men dylikt tar dock icke på själva livsnerven. Det betyder endast ett liv i en annan, mera energi- och elektricitetsmättad luft, med vilken man småningom *kan* acklimatiseras. Om det endast hade inskränkt sig till några husliga scener, oväder och åska! — Men frätsåret i denna äktenskapstragedi ligger vida djupare än i temperamentens oförenlighet. Det har angripit själva hjärtnerven i ett livsförhållande: tilliten — högaktningen.

—::—

Millioner paket **DRICK FRIMÄRKS THÉ** Säljes årligen

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

Inf. gen. Göteb. Tandl.-Sällskap.
Tandl. Lisa Andrén
Vasagatan 5 B, Tel. 10919.
10—2, 5—7; lördagar 10—2.

Tandläkare KARIN THORLEIF
Kungsportsavenyen 29. Tel. 11789.
Vard. 1—2 el. efter överenskommelse.

Hemmets tidning
— är —
Göteborgs Aftonblad
Särskild, omväxlande
avdelning för kvinnan
och hemmet.
I varje nummer, värdefulla artiklar i olika frågor, berättelse, följetong, kåserier.
Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.
Lösnummerpris 10 öre.

När Siri von Essen ingick äktenskap med Strindberg, skedde det efter en fullt juste skilsmässa från hennes första man, kaptenen vid Svea Livgarde, baron Carl Gustaf Wrangel. Hur den unge diktaren införes i det Wrangelska hemmet, den fina hjärtlighet och förståelse han möter där, den uppflammande kärleken mellan honom och den unga friherrinnan, till vilken han känner sig dragen genom en stark o. sällsam själarnas sympati, allt detta återfinnes såväl i En dåres försvarstal som i Karin Smirnoffs bok Strindbergs första hustru.

En skilsmässa för en stor och genomgripande kärleks skull borde ju icke synts märkvärdig för en så väldig predikare av samvetsfriheten som Strindberg. Men de efterföljande händelserna visa vilken rätlinjig borgare han innerst inne var. Han lyckades aldrig riktigt frigöra sig från misstanken att han genom detta äktenskap fått skenet emot sig. Att han i det gästfria hjärtevarma Wrangelska hemmet skulle ha spelat tjuvens roll, som rövat hustrun från vännen! Och samme man som på de mest lösa och inbillade grunder kastat de grövsta beskyllningar mot andra, visade sig alltid utomordentligt sårbar, när det gällde eget anseende. Det var nu också först och främst *han*, som till varje pris skulle rehabiliteras. Försvarsskriften blev En dåres försvarstal och priset — hustrun. Och det är inför världen han gör Josefsbikten. Denna värld, som han föraktar, men vars omdömen han dock fruktar till den grad, att han icke tvekar att till densammas bespottelse och förakt utlämna sin egen hustru, mellan vilkens heder och sin egen en verklig man annars brukar sätta likhetstecken. Och det är här han överskrider den gräns, där även det mest förlåtande och förstående hjärta icke längre kan förstå eller förlåta.

Vad fru Strindberg fick utstå under dessa skilsmässans och slitningarnas år framgår med all tydlighet av en av Axel Lundegård berättad episod. Det var i Roskilde, där Strindberg gjort ett uppehåll under en resa till Köpenhamn i anledning av en föreställning av Fadern på Casinoteatret.

Diktaren plågades vid denna tid av föreställningen att hans hustru bedrog honom. Lundegård utfrågades om de förmenta älskarna, men visste naturligtvis ingenting. Medan de sutto där och samspråkade under middagen på hotellet kom plötsligt en ljushårig, högvuxen, magerlagd dam följd av tre barn och en tjänarinna in i det öde rummet. Strindberg gjorde icke en min, utan fortsatte att äta sin efterrätt, men Lundegård blev nyfiken och undrade, vem damen kunde vara. — Det är min f. d. hustru, löd Strindbergs oväntade svar. Före detta! Till en främling på ett främmande hotell om den kvinna, som trofast och uppoffrande följt honom på hans planlösa resor och som var hans barns mor!

Det var händelser liknande denna som kommo Siri Strindbergs hjärta att "gå i baklås". Kärleken dog bit för bit sedan förtroende och högaktning förut slocknat. Han fann aldrig mera den nyckel som kunde öppna det. Och kanske han icke ville. Om han velat stodo många års tid och rådrum honom till buds att framför allt återkalla den bok, som skapat så många ont rykte kring hennes namn, och för vilkens skull hon under kommande år fick lida så mycket och så oförskyllt. Men priset var kanske för högt. Det hade kostat honom ett stycke av hans diktarauktoritet. Och så var det lättare att bara "stryka över — och gå vidare"!

Försvaret har nu lagts i en annan mun. Det är en dotter som vittnar om sin mor. Men även ett barn som vittnar om sina föräldrar. Taktfullt fint och behärskat har Karin Smirnoff löst den vanskliga uppgiften att fria modern utan att fälla fadern. Man förstår att de lidit båda — mannen icke minst, som dock, trots allt, kände sig bunden vid denna sin första hustru som Prometheus vid klippan.

Sällsamt nog skulle deras stormiga och tragiska livssaga få sin avslutning samma vår, med endast några veckors mellanrum. Siri Strindberg skördades först. När underrättelsen om hennes bortgång nådde den då redan dödssjuke Strindberg klädde han sig i vit halsduk "som till frack". Var det en gest? En gest lika tom, som de vita sidenbanden som fladdrade på den krans av liljor och lager, han skickat till sin första hustrus bår.

S.—e L—w.

—::—

Madame Katherine Tingley

anlände den 18 dennes till Göteborg och fortsatte omedelbart till Visingsö för att kvarstanna vid Raja Yogaskolan därstädes under c:a 6 veckor. Från Sverige reser Madame Tingley till Tyskland, Holland och England med någon tids vistelse i samtliga dessa länder. Resan står i samband med Universella Broderskapssamfundets verksamhet. Madame Tingley är som bekant överhuvud för denna alla jordens länder omfattande teosofiska rörelse.

—::—

PÄRLOR
JUVELER
i modern infattning fördelaktigast
hos
K. Anderson
Hovjuvelerare. Ö. Hamng. 41.

Nytt halvår ingår.
Glöm ej att
förnya
prenumerationen!

—::—

Jäktet till döds.

En stor amerikansk läkarekongress har i dagarna hållits i London. Man har därvid uttalat, att vad mänskligheten lider av och vad som utgör den största faran är det moderna livets ursinniga jäkt och allmänna överansträngning.

De engelska tidningarne ha upptagit denna text till utläggning. Bland de många intressanta och beaktansvärda inläggen återgiva vi några.

"Och om de kroppsliga sjukdomar, som komma av jäktande, äro allvarsamma", skriver Morning Post, "vad skall man då säga om de själsliga och andliga sjukdomar, som bli en följd av denna passion för att göra två saker och vara på två ställen på en gång? Vi ha ingen tid att reflektera, och vad som är ändå betänkligare, vi ha ingen tid att drömma eller bedja.

Vi gå i en ständig brådska med det resultat, att vi lida av nya sjukdomar, ej endast till kroppen utan även till själen. Det är ett stort fel. Vi äro ofta fallna för att förväxla onödigt fjäsk och brådskande med verksamhet. Men fast vi alla inse denna fara, så äro vi ovilliga att förändra vårt levnadssätt.

Liksom passionerade spelare med korten i hand äro vi alltför fängslade av detta halsbrytande vågspel med livet som insats för att oroa oss för följderna. Dessutom fordras det mera mod för att ta livet lugnt i våra dagar än att brådska under en lugnare period. Det är lättare att låta sig ryckas med av hopen, än att kämpa emot strömmen och att välja fridens och glädjens ensliga stigar.

"Den människa, som drives av sitt arbete eller sin ärelystnad att förbruka alltför mycket energi, är fallen för att leva på samma sätt under den tid, som hon bestämt att rekreera sig på", säger *Birmingham Post.*" Även en hjärnans arbetare släpper ej ofta ur tankarna våra mormödrars visdomsord om att "man bör arbeta, inte leka".

Han har höstferier liksom förfäderna. Han har därtill den moderna "week-end", som är avsedd för nöje och vederkvickelse. Men han sköter sina nöjen med samma intensiva energi som sitt övriga arbete.

Den man, som har lärt sig att uträtta mera mellan frukost och lunch än hans farfar åstadkom eller behövde åstadkomma på en vecka, blir nog inte tillfredställd med det slags förströelse, som tillfredställde en tidigare generation.

Han för med sig det höga blodtryck, som han ådragit sig genom överansträngning i sitt dagliga arbete. Den överdrivna stimuleringen har blivit en vana, och hans nöjen måste vara stimulerande, om han skall ha någon användning för dem. Så hans fritid förvärrar det onda, som han ådragit sig i arbetet i stället för motsatsen, emedan den ej förskaffar honom någon verklig frihet.

"Den modärne affärsmannen föreställer sig, att när han drar sig tillbaka en gång, så skola de pengar, han strävat för, kunna köpa honom lycka lika lätt som de kunna köpa honom en ny bil. Men när han drar sig tillbaka, så finner han, att han förlorat förmågan att njuta av någonting annat än arbete. Han har under så många år koncentrerat sig så uteslutande på sitt arbete, att han har förvandlats till en arbetsmaskin, för vilken personlig lycka och personligt lugn äro omöjliga att erhålla, säger *Yorkshire Post.*

"Lyckan ligger i ett sinnestillstånd, som är i stånd att njuta av erfarenheter, som äro mål i och för sig själva — d. v. s. i stånd att uppskatta absoluta värden — och dessa aboluta värden kunna endast åtnjutas, när de redan finnas i själen. Ett liv, som är uteslutande ägnat åt jäktande, frambringar en karaktär, som till sist ej har smak för något annat än detta otillfredsställande jäkt, som aldrig leder till något annat än fortsatt jäktande.

Botemedlet är helt säkert, att vi noga se till, att vi under våra dagliga verksamhet ej förlora kontakten med allt vad vi kunna betrakta som absoluta värden. Det är endast genom att ständigt söka komma i beröring med dessa, som vi bliva och förbliva i stånd att finna vår lycka i dem".

"Det finns ingen möjlighet att fullständigt kunna slippa undan från tidens kraftspänning. Man kan ej vrida tillbaka visarna på tidens ur. Det anses som förräderi mot sin tids ande att bestrida "framsteget" i varje ny uppfinning, som kan öka hastigheten", säger *Daily Telegraph.*

"Och ändå var det inte mycken mogen visdom i kinamannens sluga anmärkning, då han när hans kamrater med klockan i hand ivrigt konstaterade det faktum, att deras tåg kom in på stationen en minut före tiden, älskvärt sade: "Utmärkt! Men hur ska vi använda den minuten"?

Det ligger i den mänskliga naturen att önska komma fram så fort som möjligt, men moralisterna veta bäst, vilken nytta vi ha av många av de minuter, som vi lyckas vinna — från vad och till vad ändamål? Sanningen är, att människan gör underbara maskiner av allting utom av sitt eget kött och blod som, åtminstone för närvarande, äro utanför hennes kontroll.

Hon lyckas bättre med stål än med människokroppen, och hon vet ännu relativt litet om de orimligt små organismer i hennes blod, vilka om de bli för illa behandlade, kasta sig över den, som häbergerar dem, och förgöra henne.

Det tjugonde århundradets människa, och, framför allt, dess övermänniska, behöver, och om hon är klok, skaffar hon sig det också, en tillräcklig mängd med stilla stunder på avskilda platser, där det finns sval, djup skugga, och där biens surrande söver henne till ro bland blommorna, där dagrarnas lek bland boklöven "förvandlar allt skapat till en grön tanke i en grön skugga".

Det bästa beslut vi kunna fatta under dessa junidagar är att driva bort den feberaktiga orons onda genius från våra week-end-tillhåll och endast sträva efter en sak — att bli lugna.

—::—

Linoleum på alla golv, och därtill sådan, som passar samman med möbler, tapeter och gardiner; hur väsentligt förhöjer icke detta hemmets trevnad. "Linopeters" är välsorterad.

*

Jag vill att umgänget skall återföras inom sina naturliga gränser, att det skall vara aftonrodnaden på en nyttig dag, att människans första tanke skall vara på hennes kall och först den andra på hennes nöjen.

Esaias Tegnér.

*

Då I så häftigt söken de flyktiga behagen av ett ansikte, vad är ert värde, att I så litet kännen och beundren charmerna hos en människosjäl?

T. Thorild.

—::—

Kvarnbz
VISKAFORS
Pumps
— bästa och billigaste sommarskor

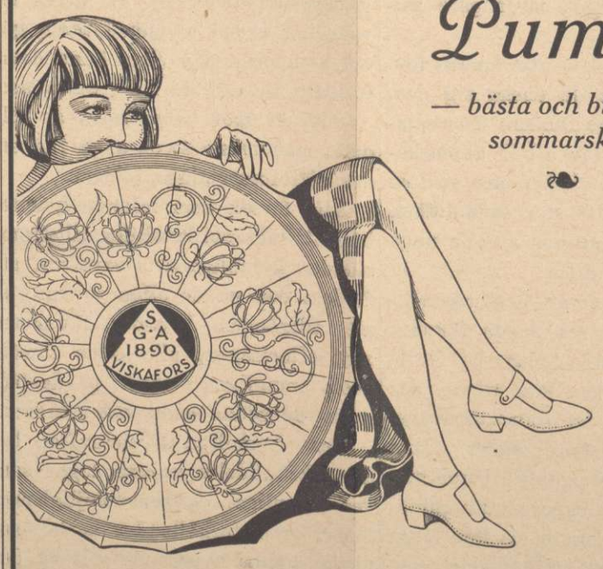

SKANDINAVISKA GUMMIAKTIEBOL. ❧ VISKAFORS

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.
för alltid på lager alla
VISKAFORS
fabrikat till fabrikspriser.

Brand- och Livförsäkrings-Aktiebolaget
SVEA
Göteborg.

Reskoffertar!
Starka! Praktiska!
Lätta!
Särdeles stor sortering
i olika material i
prisläget
16—30 Kr.
JOHN A. GAHM
Korsgatan 12 - Göteborg.

Förlovar
eller
Gifter
Ni Eder, så annonsera det i
GÖTEBORGS
MORGONPOST
Alla Edra vänner, läsa den tidningen.
Läst i varje bildat hem i västra Sverige.

Blomsterhälsningar
över hela jorden. Rådfråga
Vasa Blomsterhandel
Gustaf Ekman
Storg. 31. Tel. 4314—10365.
Filial: Vasagat. 21. Tel. 5481.
Kungl. Hovleverantör.

MERKUR-TVÅLEN
är även som badtvål den förnämsta.

Oviljan.

Det var skumt och stilla i salongen, då de inträdde. Ridån hade just gått upp och de första replikerna vexlades på scenen. Han hörde prasslet av hennes klädning och kände den svaga doft, som utströmmade från hela hennes person. Log helt tilla för sig själv vid tanken på moderns frågande blick, då de lämnat den sena middagen hemma för att hinna till teatern. Modern! Vad trodde hon om denna årslånga vänskap och dessa med långa mellanrum återkommande besök? Giftas? Eller något annat? En gång hade hon kanske önskat det, men på senare år förstod han hur hon var glad och nöjd med att ha honom för sig själv. Sig själv! Tja! Hon troode ju det!

Åren hade stillat hans oro. Kvinnor hade kommit och gått i hans liv — mest gått. Men denna — kvinnans vid hans sida, hon var ej en av alla de andra. Hon var en god kamrat.

På scenen talades också om kvinnor — kvinnor och kärlek. Han hade ej följt med spelet, han hade låtit tankarna gå sina egna vägar. Kände nu trycket av en hand över sin — en hand som stal sig in i hans. Såg på henne från sidan. Tydligen var hon gripen, fångad av dramats gång och utveckling. Lilla kvinna! Lilla kvinnokamrat!

Nej! Här var fråga om mer än så. Hans pulsar slogo nu i samma takt som hennes. Hon var djärv, handen talade sitt dristiga språk, den bad, den tiggde. Nej! Icke så! Var detta ansvar? Var detta lek? Kände själv hur han kom i uppror. En gång — kanske — hade han tänkt på henne som mer än kamrat, men nu! Detta passade ho-

VITA SKOR
Säsongens modeller
Eleganta—Hållbara
SANDALER
i rikt urval av alla
storlekar
Priserna lägsta hos
NYA A.-B. HERKULES SKODON
45 KUNGSGATAN 45

Slopa kaffet och drick
CAP
KAKAO
i originalförpackningar á 100 gr. a 500 gr är tillverkad av bästa fullmogna kakaobönor utan tillsats av varken kanel vanilj eller kemikalier. Den som smakat CAP KAKAO dricker den sedan dagligen.

Knappnålsstinget.

Av *ULLA REIMER.*

Doktor Bergvall satt ännu efter slutad mottagning kvar vid sitt skrivbord och noterade sig något till minnes, då telefonen ringde.

Han tog luren och sade sitt namn.

Ett uttryck av överraskning och tillfredsställelse gled över hans markerade ansikte.

— Naturligtvis, sade han ut i mikrofonen, är du välkommen fast mottagningen är slut. Jag har ingenting för mig just nu.

Sedan han ringt av, öppnade han dörren till undersökningsrummet, där sköterskan var sysselsatt med att ordna upp bland flaskor och skålar.

— Syster, sade han, jag väntar konsul Wiman om några minuter. Släpp in honom med detsamma när han kommer.

Doktor Bergvall såg sig eftersinnande omkring i sitt rum och sköt därefter den stol där han brukade låta patienterna ta plats, ur den grella dagern från det stora fönstret och över till andra sidan om skrivbordet, där ljuset föll mera dämpat. Den väntade skulle på intet sätt känna sig vara föremål för den ingående observation, som hans fall dock krävde.

Den tillfredsställelse doktor Bergvall kände anslöt sig i lika hög grad till hoppet att kunna ge en värderad vän den hjälp han behövde som till spänningen att söka lösa en gåta, vilken flera av hans kolleger icke lyckats tyda, den besynnerliga gåtan hur en frisk människa, full av vitalitet och i besittning av allt som gör livet rikt och lyckligt, utan påvisbar anledning plötsligt förfaller till den svåraste melankoli, förlorar intresset för sitt arbete och börjar leva ett enstöringsliv. Något har bringat honom fullständigt ur jämvikt, utan att dock någon vet vad det är, icke hans hustru, icke hans son, icke hans svärsöner, som äro delägare i det stora affärsföretaget, icke hans vänner, *ingen!*

Bergvall stryker sig eftertänksamt över pannan. Han tror sig kunna fastslå nästan på timmen tidpunkten för den oförklarliga förändringen.

Ännu i slutet av augusti förra hösten var Wiman den gamle Wiman. Man firade hans femtiofemårsdag med en ståtlig fest ute i den magnifika sommarvillan och jubilaren gjorde därvid intryck av en sällsynt lycklig, med hela sin tillvaro nöjd människa.

Redan dagen därpå var han en annan betryckt, dyster, nästan apatisk. Det var som om en hand strukit bort glädjen ur hans liv, som om han plundrats på allt som hade värde för honom. Och dock hade så vitt man visste *ingenting* hänt — —

I detta ögonblick hördes samtalande röster ute i tamburen och i nästa öppnades dörren för konsul Wiman. Bergvall måste uppbjuda hela sin viljekraft för att dölja den bestörtning han kände, då han blickade in i detta härjade ansikte, som för mindre än ett år sedan utstrålat så mycken sundhet, lycka och harmoni.

De båda männens händer möttes i ett handslag, som för Bergvalls del var fast och hjärtligt.

— Slå dig ner, sade han sedan de utbytt några ord till hälsning. Där har du en bekväm stol. Jag är ledig för eftermiddagen och vi kan ge oss god tid. Vill du ha en cigarr?

— Mitt ärende skall snart vara uträttat, sade den andre i nästan avvisande ton och strök med den magra handen över ansiktet, varje gång låtande den dröja över ögonen. Det är ingenting som fattas mig — jag vill bara, att du skall ge mig något att sova på. Man vill inte längre lämna mig det på andra håll — *tillräckligt* — jag erinrade mig dig och tänkte att *du* för gammal vänskaps skull — —

— Naturligtvis skall jag hjälpa dig, förklarade Bergvall tillmötesgående. Du sover dåligt?

— Nej, egentligen inte. Jag sover, men jag drömmer så mycket. Du skall ge mig något, så att jag slipper alla drömmar.

Doktor Bergvall dröjde ett ögonblick med svaret.

— Nå, vi skall se till, sade han sedan raskt. Men vad drömmer du egentligen?

Den tillfrågade tvekade och hans ansikte uttryckte den allra största olust.

— Åh, allt möjligt otrevligt, sade han. Att jag står vid ett bråddjup och att någon knuffar ner mig — att det inte står rätt till med maten — att någon nattetid tassar fram till min säng, en hand höjes — usch!

Utan att synas märka den talandes upphetsning sköt Bergvall i lugn ton in en fråga:

— *Vem* är det?

— Ingen särskild, svarade Wiman kort och undvikande. Det kan vara den ene och det kan vara den andre.

Med ett raskt beslut kastade doktor Bergvall om sin fälttågsplan. Han skulle gå rakt på saken utan alla smygvägar.

— Jag skall ge dig något att sova på, som du skall bli nöjd med, men jag måste först se klarare. Du skall svara mig ärligt på en fråga. Du kan göra det utan fruktan. Jag är bunden av min tysthetsed som läkare; jag ger dig ytterligare min ed som vän. Säg mig tror du, att någon står dig efter livet?

Den sjuke ryckte till och reste sig till hälvten som till flykt men sjönk åter tillbaka i stolen. Hans huvud föll ned mot bröstet.

— Nej, sade han tonlöst. Jag har ingenting alls att frukta. Ingen skall kröka ett hår på mitt huvud, men — men jag är i vägen för någon! *Vem* vet jag inte. Det kan vara den ene och det kan vara den andre i min närmaste omgivning. Det är en löjlig historia, en sådan som folk antagligen bara skulle skratta åt. Det hela gäller ett knappnålssting, ett sting genom en bit papper! Det är därför jag sitter här så eländig som du ser mig. — Nå, vad säger du? tillade han med ett bittert skratt.

— Att du skall berätta mig allt vad du vet om saken, svarade läkaren allvarligt. Det kan ligga räddning i att få den uppklarad.

Den sjuke skakade på huvudet:

— Nej, sade han bestämt. Det är ohjälpligt. Men du har begärt att få historien mot sömnmedlet och jag går in på handeln. — Minns du min femtiofemårsdag ute i villan. Minns du den strålande festen och hur jag i ett tal övermodigt prisade mig själv lycklig, lycklig över att äga en ung hustru, som med sin kärlek förljuvade mitt liv, lycklig över att äga en god son och döttrar gifta med redliga män, lycklig över att äga trogna vänner.

Den talande tystnade för att bli herre över sin stämma, i vilken en stark skälvning förnummits. Efter en stund fortsatte han:

— Minns du hur någon sedan inpå natten kom att säga, att man aldrig skall tala högt om sin lycka, för då trollar djävulen bort den? Minns du hur detta påstående gav uppslag till ett ändlöst prat om all slags vidskepelse, och att någon sa', att man inom år och dag kan ta livet av en människa genom att sticka en knappnål i hennes porträtt just där hjärtat skulle sitta?

Och vet du vad som hände mig sedan när gästerna hade gått och jag för ett ögonblick ensam dröjde kvar i balkongrummet? Jo, jag råkade stöta till min hustrus skrivbord, där hon har mitt porträtt stående. Det hela måtte ha varit slarvigt hopsatt, ty ramen och porträttet föllo isär. När jag skulle ordna till det igen, kände — kände jag en ojämnhet på porträttet — någon hade med en nål stuckit ett hål rakt i hjärtat!

Du förstår väl, Herman, att jag inte tror, att man kan ta livet av en människa på det sättet. Men nålstinget i porträttet förrådde för mig, att någon som hört historien, alltså någon av mina närmaste, någon av mina vänner önskade min död. Naturligtvis trodde inte häller han eller hon på stingets dödande inverkan — det var en oöverlagd impulsiv handling, en hemlig önskan som sökte sig utlösning i detta blixtsnabbt utdelade mordiska sting. Du vet, att vi druckit mycket vin — en undermedveten ond tanke bubblade upp i någon vinhet hjärna och handlingen gjordes — det var en själ som blottade sig!

Den sjuke talade med bruten röst:

— Herman, för vem är det jag går i vägen? För min hustru? Älskar hon någon annan? Jag är så mycket äldre än hon. Eller för min son eller för någon av mina svärsöner? Eller för någon av mina vänner? Jag har misstänkt dem alla. Jag har försökt att fånga den skyldige, att få klarhet — förgäves — —

Doktor Bergvall hade rest sig upp och stod nu bredvid den sjuke, på vars skuldra han lade sin hand.

— Det är *jag* som är den skyldige, Erik, sade han med fast stämma. När du berättar historien, minns jag det alltsammans. Vi voro mycket riktigt heta av de många vinerna, och jag kom i rätt häftig dispyt med några av gästerna — jag tror att det var damer — om det där enfaldiga skrocket. *De* trodde blint och ville påstå, att jag också gjorde det, fast jag inte ville vidkännas min svaghet. Just i detsamma föll min blick på ditt porträtt. — Så litet tror jag på det, utbrast jag, att jag sticker nålen i Eriks porträtt! — Och jag *gjorde* det! Det har inte en enda gång varit i mina tankar sedan. Nu berättar du det för mig, och jag minns —

Den andre hade rest sig upp och lutade sig med händerna stödda på läkarens breda skuldror mot hans bröst. Hans kropp skakade som av snyftningar.

— — —

En kvart senare stod doktor Berg-

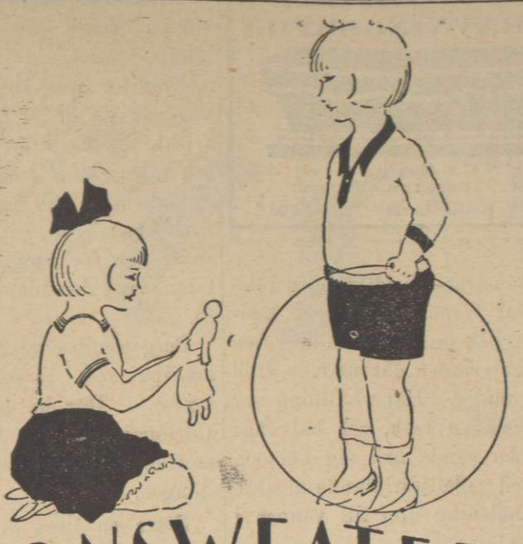

BARNSWEATERS

PRAKTISK SOMMARBEKLÄDNAD

Extra stort urval i kval. o. färger

SWEATERS från 0.90 BYXOR från 1.15

A. JÖNSSON & Co.

Specialaffär för Tricotvaror
50 KUNGSGATAN 50

Filialer: Linnégatan 10, Ö. Husargat. 4, Carl Johansg. 13.

MED EDER

KODAK

DELTAG I HASSELBLADS
»VÅR- OCH SOMMARDAGAR»
·PRISTÄVLAN.
135 PRIS TILLSAMMANS
KR. 3000.—

BEGÄR CIRKULÄR

ANVÄND KODAK-FILM

LÅT FRAMKALLA OCH KOPIERA HOS

Hasselblads Fotografiska A.-B.
ÖSTRA HAMNGATAN 41/43.

Sidenhuset erbjuder största urval i Kaysers Silke-Strumpor och Silke-Underkläder

H. K. H. Kronprinsessans hovleverantör

Vaxduk på hyllor och skåp, borde vara varje husmors lösen. Kostnaden blir icke stor, om Ni vänder Er till "Linopeters", som har ett rikhaltigt lager.

*

Ej någon med sin lott är nöjd
Men en och var med sitt huvud

A. Deshoulières.

*

I själen kan ingen plats förbliva tom; den tron som ej är upptagen av en ängel skall snart inkräktas av en djävul.

A. Vinet.

—::—

Tunnan.

Av *MATILDE SERAO.*

Auktoriserad översättning av

Sigyn Frydén.

8

Samma sällskap som nu hade ej heller samlats vid Angiolina Cantelmos bår. Hon hade stilla slumrat in en majafton vid ett fönster i det gamla dystra palatset med sin ena genomskinliga hand på syster Marias huvud och sitt sista leende för Giorgio. Begravningen hade ägt rum utan en enda gäst i det kalla borgkapellet med endast de allra närmaste släktingarne närvarande. Hertigen, som blivit tio år äldre, grät stilla och undergivet över älsklingsbarnet och den sista fläkten av poesi, som flydde från hans hus. Och Giorgio gav sig åter ut på resa till främmande land, denna gång till Japan. Minnet av den ljuva brud, som älskat honom så varmt, hade han snart skakat av sig.

Vid Luigi Muscettolas jordfästning hade heller ingen av Napolis adelsfamiljer varit närvarande. Han hade skjutit sig i hjärtat en natt vid utgåendet ur en spelhåla. Självmördare få ej begravas i vigd jord, man hade måst skriva till påven för att få tillstånd, och begravningen skedde om natten i tysthet och utan alla ceremonier.

Till Maria Gulli-Pausanias bröllop med Peppino Sannicandro var endast den sicilianska adeln inbjuden. Det hade firats i Palermo med en ofantlig pomp och ståt, alla tjänarna klädda i medeltidsdräkter och musketörer, som gåvo salut vid brudparets återkomst till sitt slott utanför staden.

Ett stort antal ur Napolis aristokratiska kretsar hade däremot samlats en månad efteråt vid Eugenia Vargas d'Aragonas praktfulla likbegängelse. Den livliga, bullersamma, sympatiska unga frun hade dött i barnsäng efter att ha skänkt en arvinge åt husenVargas och Aragona. Full av överflödande liv, som hon var, omätligt rik, älskande och älskad, hade döden varit för henne endast någonting hemskt och förfärande. I feberyrseln slog hon armarne om halsen på Giulio och kramade honom, så att han var nära att kvävas, ropade högt, att hon inte ville dö, att de av barmhärtighet *måste* rädda henne, de som älskade henne. Men ingenting kunde göras, och hon dog i förtvivlan.

Nu hade samma personer, kanske ännu flera av intresse för det ovanliga i ceremonien, samlats i Santa Claras kyrka. På slaget elva inträdde novisen i kyrkan och gick igenom den i hela dess längd rakt fram till högaltaret. Hon var klädd i en lång klänning av vit brokad; över de kastanjebruna lockarna hade hon en yvig vit slöja, vari även hela gestalten var insvept. Hon bar stora gnistrande diamantörhängen i de fina öronen, en dyrbar brosch vid halsen och ett liknande spänne vid skärpet. I händerna, betäckta med vita handskar, bar hon en bukett orangeblommor och en bönbok i vitt sammetsband. Hon var helt och hållet vit från huvud till fot, och vitt var det sköna unga ansiktet. Hon höll ögonen sänkta, nästan slutna, men minen var ej stel och sträng, en överjordisk frid var avspeglad i hennes drag. Frid — ej glädje. Hon hade plötsligt åldrats, syntes vara en annan. Läpparna voro fast slutna. Det såg ut, som om hon aldrig mer skulle kunna le, så allvarligt och orörligt var uttrycket i hennes ansikte.

Det uppstod ett mummel i kyrkan, där hon gick fram, en kvinnlig röst kallade henne milt, sorgset: "Eva, Eva, Eva", men hon vände sig ej ens utan fortsatte sin väg, som om ingenting kunde intressera henne mer. Efter henne kommo de båda faddrarna: prinsessan di Tricarico, en högättad, from dam med drottninglik hållning och ett ansikte, som blivit blekt genom sorger och bedjande; och hertiginnan della Mercede, en lång, mager spanjorska med tunna läppar och kolsvarta ögon, rak och stolt.

Då Eva kommit mitt för högaltaret, korsade hon sig och gjorde en djup nigning. Därpå gick hon fram till sin mor och kysste hennes hand men utan att omfamna henne. Hertiginnan sträckte fram ansiktet men drog sig strax tillbaka, som om hon ångrat sin avsikt. Novisen knäböjde mellan de båda faddrarne, och kardinal Riario Sforza började läsa mässan långsamt med svag röst. Hans krafter voro nedsatta genom ålderdom och späkningar.

Männen stodo där raka, orörliga med den stela och uttrycklösa minen hos människor, som äro gripna av det högtidliga allvaret i en ceremoni men ej våga ge vika för sin rörelse. Endast en och annan gubbe, hertigen av Aragona, hertigen av Cantelmo, hertigen av Isernia, som nyss drabbats av sorg, vågade böja på huvudet. I deras hjärtan hade tron fötts av lidandet.

Kvinnorna, som alla fallit på knä, bådo istället så mycket ivrigare, de fruktade ej som männen att hängiva sig åt sina känslor och hade med iver begagnat sig av tillfället att få vara med vid denna enastående andaktsstund.

Tekla Brancaccio, den viljestarka och modiga själen, såg på Eva Muscettola, böjde sitt huvud och bad. I striden med Maria di Miradois hade hennes järnvilja förskaffat henne seger till sist. Spanjorskan hade rest till Barcelona, och Carlo Mottola hade beslutat sig för att gifta sig med Tekla, mot sin vilja, han brann ännu av sin gamla passion. Om det än varit för Tekla en hårdvunnen, dyrköpt seger, så hade hon dock segrat. Men Eva där framme vid högaltaret klädd i vitt som en brud med ett tänt ljus i ena handen, i den andra ett krusifix av silver — hon hade nu lagt ifrån sig blommorna och bönboken — Eva, den goda, sköna Eva, hade förlorat, hon hade blivit besegrad. Och Tekla, som ej kände till Evas ödesdigra hemlighet men förstod hennes smärta, bad ödmjukt för de besegrade som för de segrande, för donna Maria som för sig själv, för den stackars Eva liksom för den okända, som förorsakat henne en sådan sorg.

Anna Doria hade kastat sig ner med armbågarna mot ryggstödet på en bänk och huvudet i händerna,

A. LUNDBLADS BEGRAVNINGSBYRÅ

KUNGSGATAN 12
TEL. 11045, 776, ankn. bost.
Ombesörjer pietetsfullt hela begravningar

vall vid fönstret och följde med blicken konsul Wiman, som nyss lämnat honom och nu sneddade över den öppna planteringen där nere. Han var oigenkänlig. Hans hållning var upprätt, gången rask, och halvvägs över planen vände han sig om och sände med glädjestrålande ansikte ännu en hälsning upp till vännen i fönstret.

Doktor Bergvall vände sig inåt rummet och trummade en marsch på skrivbordsskivan. — Hädanefter skall Erik sova gott utan sömnmedel, mumlade han för sig själv, men bra intressant skulle det vara att veta *vem* det var som stack honom i hjärtat.

——::——

Midsommar.

Jag fick ett brev, vari en mening löd så här: "Du kommer väl som vanligt och tillbringar midsommaren hos oss"? Brevet var från goda vänner som ha en villa i skärgården och hos vilka jag, sedan många år tillbaka, gästat varje midsommar. — Ja, tänkte jag, som vanligt vill jag komma, som vanligt vill jag insupa det vackra, som jag alltid får till livs där på den lilla ön.

Jag minns särskilt en vacker varm midsommar därute, som mer än någon annan grott sig fast i minnet.

Vi hade ätit middag ute på deras stora glasveranda, druckit kaffe, dukat ute på gräsmattan, varest vi sedan länge suttit kvar i maklig ro. Så kommer familjens enda barn, en flicka 10 år gammal, och påminner om, att det är tid att gå och dansa kring majstången.

Vi hämta några ytterkläder och troppa sakta av mot det vanliga gamla stället.

Framför oss ligger havsfjorden, vågorna gå höga, ty vinden blåser friskt, men himmelen är klarblå och solen skiner brännande het. På stranden, en stor jämn gräsplan, är majstången rest. Hög och ståtlig vajar den för vinden och från dess topp synes den blågula duken fladdra.

Berg och backar äro kantade med brokiga och ljusklädda människoskaror. Här ha unga och gamla, åldringar och barn samlats, för att se eller deltaga i dansen kring majstången.

Efter en liten stund dra'r spelmannen den första låten på dragspelet och en gammal känd folkmelodi ljuder över nejden. Allas ögon lysa upp, det spritter i benen, ingen kan sitta stilla. Snart vimlar den stora gräsplanen av dansande ungdom. Jag sitter och ser på. Det är så underligt. I dag se alla så glada ut. Det är som om alla sorger vore bortblåsta. Vart jag vänder mitt öga möter mig blott glada ansikten. Vilken kläm och vilken hurtighet över de dansande! — Hur olika att se samma människor dansa i en danssalong. Här är all stelhet och alla ceremonier försvunna. Här äro alla jazzkläder och jazzdanser bortlagda. Här är det den *svenska* ungdomen som man ser. Solbrända ynglingar utan krage, med vita byxor och skor, svänga så käckt omkring med sina vitklädda flickor. — På några meters avstånd dansa mammorna omkring med sina små, och om takten ej är så säker är glädjen så mycket större.

Här och där ha bildats små grupper av icke dansande och nära mig sitta några gamla gubbar inbegripna i ett livligt samtal, under det de suga på sina kära och oumbärliga pipor. Jag har ej hört vad de talat om, men kan ej undgå att höra, då en av dem utbrister: "Tänk, att det är så längesen! Ja, ja, tiden går så fort". Säkerligen är det många glada minnen och midsommarvakor, som nu rullas upp för dem och som åter bliva levande och verkliga.

Jag tänkte på vad de hade sagt, att det går så fort och plötsligt rann det mig i minnet ord som jag hörde som liten, men då ej förstod: "Vacker och kort som en midsommarnatt". Vilken träffande jämförelse. Hur fort flyr ej en vacker sådan. — Snart nog vittnade den uppgående solen om, att en ny dag var i annalkande. Denna midsommarafton hade försvunnit lik de andra. En efter annan hade lämnat samlingsplatsen, för att gå hem och sova eller för att arm i arm med sin käraste på någon annan plats invänta soluppgången. — —

Jag stod ensam uppe på en bergskulle och såg ut över havet. Det var så underbart vackert i denna tidiga timma. Så långt mitt öga nådde kunde jag endast se den släta vattenytan, som tycktes förena sig med den klara sommarhimeln. Likt ett matt eldsken kastade solen sina röda strålar och förlänade tavlan ett sagolikt utseende. Jag kände mig gripen, rörd och tacksam av det stora och underbara i naturen mot vilket vi intet förmå eller kunna göra annat än betrakta med stilla vördnad och mottaga såsom ett dyrbart lån, då det bliver oss givet — huru länge är ovisst.

Snart skall också denna, nu instundande, midsommar vara förbi, men mången kanske hela sitt liv skall bevara den som ett vackert minne.

Därför, välkommen kära midsommarhelg, du som utgör ett välgörande avbrott i vardagslivet och som oemotståndligt drager oss bort från storstadens dammiga gator och bacillfyllda luft — — — ut i Guds sköna och hälsosamma natur.

Zita.

Badartiklar

Badmössor alla färger, nyaste modeller ..... fr.	0.50
Baddräkter stor sortering ..... „	1.75
Badbyxor ..... „	0.75
Badhanddukar ... „	0.75
Badlakan ..... „	5.25
Badfrotté 84 cm. bred, nyinkomna mönster, för Badrockar, Badlakan..... mtr „	3.40
Badkappor ..... „	18.00

Carl Johnsson's
Kungstorget.

Kafferep.

Som kaffetåren den bästa är
av alla jordiska drycker
och ung och gammal är lika kär
trots alla kvinnornas nycker,
så är ock VIKING oss allra kärast
och ibland damerna populärast,
ty ingen glans
går upp mot hans.

VIKING UGNSVÄRTA
är lika efterfrågad som Viking skokräm. Samma vetenskapliga noggrannhet vid sammansättningen och omsorg vid urvalet av gedigna råvaror gör Viking ugnsvärta lika effektiv för sitt ändamål som Viking skokräm för sitt.

Härmed en insänd historia så gammal, att, den kanske verkar ny!

Kunden: — Jag skulle ha några meter Lars-Erik.

Affärsdamen: — ???!!!

Kunden: — Ja, det var ett dubbelt karlnamn på tyget!

Affärsdamen: — Åhh!!! *Perkal!*

*

Den nervösa resenären: — Är det här det tåget som jag skall ta till Malmö?

Den lugne stationskarlen: — Nej, det behöver inte frun besvära sig med. Det går dit av sej självt.

——::——

Nyutkomna böcker.

De s. k. konversationslexikonens fängslande förmåga har hittills varit fullständigt dold för den övervägande delen av kvinnovärlden.

En ändring torde under den senaste tiden ha inträtt härutinnan, och äran därför kan den modärna "ordflätan" tillskriva sig. När det gällt att ifylla flätans vita kvadrater med bokstäver, som sammanlagda giva de sökta orden, ha de kvinnliga lösarne nämligen ofta varit nödsakade att taga sin tillflykt till de encyklopediska verken, dessa digra bokluntor som kort, koncist och sakkunnigt svara på alla frågor som röra mänskligt vetande. Och det har kanske inte sällan hänt att vederbörande lämnat den intressanta ordflätan för den hundra gånger intressantare lektyr som den stora uppslagsboken erbjuder.

Ett fel med dessa verk har varit deras dyrhet; priset har i regel sprungit upp till många hundra kronor. Nu är den sorgen släckt, sedan Lindbladska förlaget i Uppsala påbörjade utgivandet av ett nytt uppslagsverk *Lindblads lexikon*, som genom en del uteslutningar och förkortningar kunnat åsättas ett för de allra flesta överkomligt pris, c:a 55 kr. för oinbundet och 75 kr. för inbundet exemplar. Sidantalet blir c:a 3,200. Arbetet, som kommer att förses med talrika illustrationer, har fått de bästa omnämnanden av fackmän på olika områden vilka haft tillfälle att i korrektur se den hittills uppsatta texten. Utgivandet sker i häften à 1 kr. för att underlätta förvärvandet av verket.

——::——

EKSTRÖMS
JÄSTMJÖL
ÖREBRO KEM.-TEKN. FABRIK
GRUNDAD 1855

NORDISKA HANDELSBANKEN

STOCKHOLM GÖTEBORG MALMÖ
121 AVDELNINGSKONTOR

FÖRMYNDAREMEDEL,

vilka enligt lagen av den 27 juni 1924 skola för myndlings räkning nedsättas i bank, mottagas till vård och förvaltning.

SWALANDERS KAFFE
KUNGSGAT. 17. TEL 3658 KORSGAT. 13 TEL 5167.
BAZAR ALLIANCE 132-133 NILS ERICSONSGAT. 24

Gyllenhamars
PATENTERADE
HAVREGRYN.
Spara tid. — Färdigkokta på 3 à 4 min. — Spara bränsle.
OBS.! VÄR HYGIENISKA FÖRPACKNING. OBS.!

Olofs minne.

Göteborgs vanföreanstalts sommarhem *Olofs minne* firar den 26 juni tjugofemårsjubileum.

Hemmet bär namn efter framlidne doktor Olof Carlander, som var varmt intresserad av Vanföreanstaltens välsignelsebringande verksamhet, och på vars tillskyndan den fond bildades, med hjälp av vilken sommarhemmet kommit till.

Kontorschefen vid Vanföreanstalten fröken Virginia Raymond berättar för oss, att hemmet är inrymt i en egen fastighet på Hjuvik i skärgården, en timmes ångbåtsresa från Göteborg. Den präktiga byggnaden ligger omsluten av planteringar med en trädgårdsanläggning samt helt nära havet, där den lätttillgängliga stranden och de salta böljorna locka hemmets skyddslingar till stärkande hälsogivande bad.

Man förstår vad vistelsen härute i det fria med sol och hav och lekande sommarvindar skall betyda för dessa arma, ofta lidande av allmän ohälsa och samtidigt tryckta under bördan av ett lyte, som icke blott svårt handicapar dem i kampen för utkomsten utan även undanhåller dem så många av livets lyckomöjligheter. De som gynnas med vistelse här ute äro de som bäst behöva det, huvudsakligen eleverna från Göteborg, från storstaden.

——::——

Ett ungdomsmöte.

Västergötlands tjugoförsta ungdomsmöte hålles å Lunnelid, Lidköping, midsommardagarne (den 23 och 24 juni). Programmet är rikhaltigt och synnerligen väl sammansatt: sånglekar omkring majstången, spelmanstävlan, unison sång, violinkonsert, ett flertal föredrag, friluftsteaterföreställningar "Värmlänningarne" och "Timmerflottare" under regi av förste regissören vid Dramatiska teatern Gustaf Linden. På midsommardagen hålles ungdomspredikan av komminister Nils Lindholm. Intresserade kunna erhålla närmare upplysningar genom hänvändelse till *Ungdomsmötets byrå*, adr. Lidköping.

——:——

Glöm ej
att ni hos **A. MAGNUSSON**, Bazar Alliance 55, gör de fördelaktigaste inköp av **konserver** och **rökt lax** m. m.
Vid inköp av minst 6 askar sillinläggningar lemnas 10 % rabatt. — För prima varor garanteras. TEL. 45 70.
Ingång till butiken närmast från Bazargatan.

BREVLÅDA.

Nyfiken. Edert påpekande av tryckfelen i förra numret uppskakade djupt korrekturläserskan, som skyllde på den starka värmen. Er särskilda fråga angående Stilla havets *haliga* kust besvaras härmed: Nej detta underbara "haliga" står icke i stället för "farliga". Kusten är *härlig*.

J. L. Någonstädes på kontinenten men den exakta adressen veta vi icke för ögonblicket.

S. R., B. H., Miami. Vi tacka men måste avböja.

En ropandes röst. Vi måste be er ropa på annat håll.

E. H. Fordringarne? Att vara något av betydenhet eller att ha åstadkommit något *över* det vanliga.

B. B. Giv oss betänketid! Tanken är tilltalande men den språkliga dräkten ej den bästa. Närmare påpekanden brevledes med förslag till omläggning.

Sexton år. Det är icke något on i att försöka, men vid så unga å *måste* man vara grön. Och ert opu hade denna naturliga färg. Bättr lycka om tio år!

——::——

Hotell & Pensionat
Clara Johansson
Kungsgatan 51, Stockholm.
Ljusa hemtrevliga rum. Moderata priser. Förstklassigt! Centralt!
Rikstel. 13554. Norr 2424

Färsk Fisk
Hansson & Silfverstrand
FISKAFFÄR
Bazargatan 8. — Tel. 95 80, 15 380

Arla Mjölk
Distribution på glasflaskor.
Tel. 40781, 45699

gripen av ett häftigt anfall av melankoli, och bad med rosenkransen tryckt mot läpparna. Detta Evas försakande av livet, detta lösslitande från alla mänskliga band, personer och känslor, denna självvalda död av en kristen, som ryggar tillbaka för ett självmord, fasar för världen och endast i Gud finner ro för sin själ, allt detta kom henne att känna, som om också hennes eget liv vore slut. Det tycktes henne, som om det för henne själv, Anna Doria, över trettio år, utan skönhet utan kärlek, utan hopp, utan framtid, ej funnes någon annan utväg än att stänga in sig i ett kloster.

Med sänkt huvud fördjupad i ett smärtsamt grubbel, satt Giovanella Sersale. Hon vågade ej bedja, hennes själ var besudlad av synd, hon älskade synden, hon hade ej mod att slita lös sig från synden, hon var ej värd att bedja, ej värd att böja knä inför Gud, aldrig skulle den gudomliga nåden kunna förlåta henne. Ack, Eva med korset tryckt mot sitt bröst, hon var räddad ur stormarna, hon var frälst, hon hade övergivit allt, men hon, Giovanella, kunde inte, hon skulle förgås, hon skulle dö i synden.

Maria Sannicandro-Gulli förrättade sin andakt värdigt och lugnt; också hon bad för novisen, för henne, som flydde världens fåfänglighet och i stället för att exponera sin smärta gick och dolde sig för alltid i ett kloster.

Vid hennes sida satt Giulia Capece och tackade Herren, för att han nådigt hört hennes böner. Om två månader skulle hon resa till England och gifta sig med en gammal lord. Napoli var alldeles för dystert nu, flickorna dog eller blevo nunnor eller reste bort som Maria di Miradois, och äventyrerskorna gifte sig med furstarna där. Giulia bad tyst utan att på något sätt ha bragts ur sin vanliga jämnvikt. Det enda, som föreföll henne upprörande, var, att så mycken skönhet skulle komma att begravas i ett kloster.

De båda små Sannicandrarna hade fallit på knä tätt intill varandra och läste paternoster tillsammans. Den äldsta började med låg röst, den yngre fortsatte, båda med samma iver. En stark önskan att rädda sina själar, att bli nunnor grep dem båda. De skulle vilja bli två helgon, familjen Sannicandros båda helgon.

Och Felicetta Filomarino, den hopplösa, glädjelösa, vars hjärta ingen kände, bad till Gud, att han ville kalla henne liksom Eva.

Alla kvinnorna bådo, gripna av det förunderligt rörande i denna gudstjänst. De gåvo i bönen luft åt smärtan över sina egna sorger, då de sågo den vitklädda tjugoåringen, som skulle bort och begravas levande i klostret.

Till och med Elfrida Galeota sökte minnas de barnaböner, som hennes kringirrande liv och dess besvärligheter hade kommit henne att glömma bort, hon bad med ett hjärta, som blivit ödmjukt genom medg°ngen i stället för motsatsen, för henne, som alltid varit god mot den av så många med förakt bemötta främlingen. Och allra innerligast bad Chiarina Althan, den goda, kloka Chiarina. Hon ensam var invigd i den förfärliga hemlighet, som hade härjat Evas liv, hon ensam förstod storleken av detta offer. Hon led med vännen men bad för dem, som dödat hennes glädje, för de båda, som aldrig mer på jorden skulle få frid.

Biskopen hade slutat gudstjänsten. Kardinalen, som förblivit sittande, välsignade Clarissernunnedräkten, som Eva skulle bära, och som låg utbredd framför honom på en silverbricka. Sedan efter en djup nigning för altaret gick Eva utan att tveka, utan att slå upp ögonen, följd av de båda faddrarna åter tvärsigenom kyrkan fram till klosterporten, där de andra nunnorna väntade henne. Efteråt kommo prästerna psalmodierande. Åter sträcktes vänliga händer emot henne, så nära att de nästan vidrörde Evas brudklänning, någon upprepade ivrigt hennes namn, men liksom förra gången tycktes hon ej höra.

Modern hade stannat kvar vid högaltaret. Alla sågo på henne för att se, om hon grät. Att förlora dt ena barnet efter det andra inom åtta månader, se sonen dö för egen hand, dottern gå i kloster, det måste vara förkrossande slag för ett modershjärta. Men hertiginnan lyfte ej på huvudet, där hon låg ensam kvar vid altaret. Hertigen var utomlands på resa. Han hade ej velat vara närvarande, då hans dotter vigdes till nunna. Familjen Muscettola var nu dömd att utslockna, arvet skulle gå över till Miletosläkten. Eva hade själv bestämt, att hennes hemgift skulle skänkas åt Hemmet för värnlösa barn.

Det blev en lång tystnad i kyrkan. Solen hade hunnit fram till den lilla porten, tre stora fönster blevo livligt upplysta och utsände ett rödaktigt sken över marmorgolvet, över de vita stuckväggarna, över förgyllningen i den vackra kyrkan. Plötsligt öppnades invid högaltaret en liten dörr, som stod i förbindelse med klostret. Därinnanför syntes Eva. Man hade klätt av henne den vita klänningen, brudslöjan, blommorna, juvelerna, hela den världsliga ståten. Franciskanernunnornas bruna kåpa föll i djupa veck omkring henne från halsen ända ner till fötterna, fasthållen kring livet av det vita repet. Fötterna voro dolda av kåpan, händerna syntes vaxlikt gula mot den bruna dräkten. Det vackra kastanjebruna håret föll upplöst ner över skuldrorna. Då Giulia Capece fick se henne i den grova dräkten, kände hon plötsligt ett styng i hjärtat och började gråta.

Forts.

——::——

Nytt halvår

ingår om några dagar!

Vi bedja er att förnya prenumerationen på vår tidning för det halvår som kommer och att animera era vänner att bli prenumeranter.

Priset är endast

Kr. 3:50.

Prenumerera på närmaste postkontor eller vår expedition **Magasinsgatan 12, Tel. 18070.**